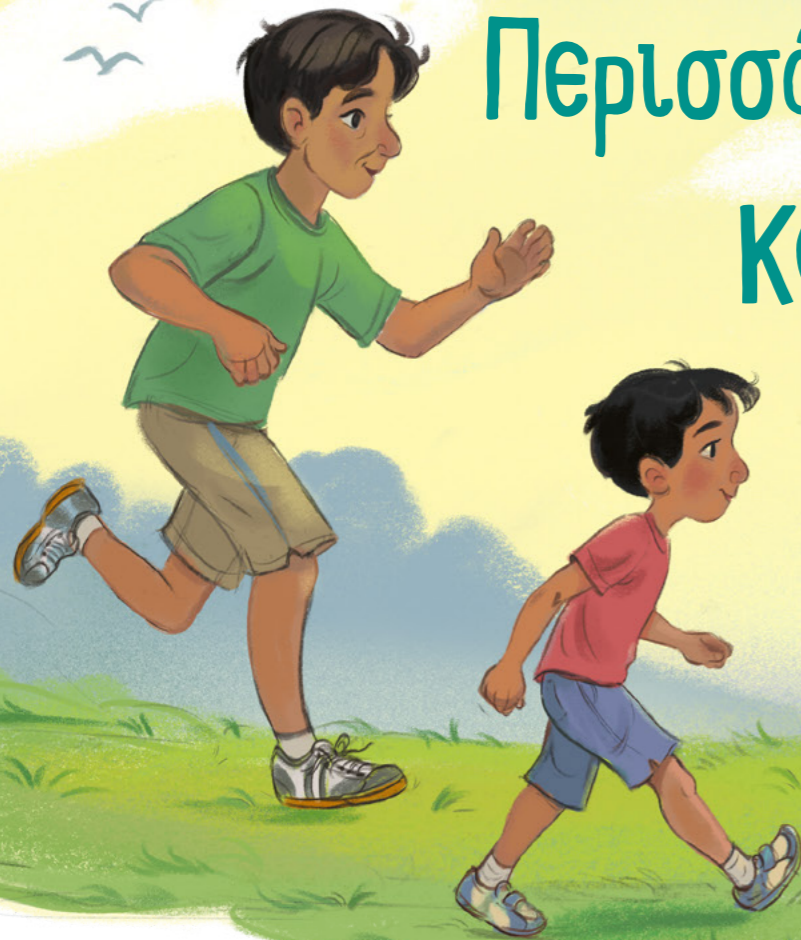

Περισσότερη από μία καλή ημέρα εξάσκησης

Ο Ισμαήλ παρακολουθούσε τη γυναίκα να σκουπίζει το μέτωπό της. Το αίσθημα να της μιλήσει γινόταν δυνατότερο. «Αισθάνομαι πραγματικά ότι θα έπρεπε να το κάνουμε» είπε. Πήρε το χέρι του Ραρά [μπαμπά] και την πλησίασε.

«Καλημέρα, κυρία» είπε ο Ισμαήλ χαιρετώντας την.

Η γυναίκα δεν σήκωσε το βλέμμα της. «Τι θέλετε;»

Ο Ισμαήλ μπορούσε να καταλάβει ότι δεν ήταν πολύ χαρούμενη. Όμως αυτό δεν τον σταμάτησε.

«Ήθελα να σας πω ότι κάνετε σπουδαία δουλειά!»

Αυτή τη φορά η γυναίκα τον κοίταξε.

Ο Ισμαήλ χαμογέλασε. «Σας ευχαριστώ που φροντίζετε το πάρκο!»

Η γυναίκα χαμογέλασε και αυτή. «Σε ευχαριστώ» είπε. Στη συνέχεια το χαμόγελό της έγινε ακόμη πιο πλατύ. «Σε ευχαριστώ πάρα πολύ».

Ο Ισμαήλ ένιωθε χαρούμενος καθώς γυρνούσε στο σπίτι με τον Ραρά [μπαμπά].

«Νομίζω ότι αυτό που είπες ήταν σημαντικό γι' αυτήν» είπε ο Ραρά [μπαμπάς]. «Χαίρομαι που ανταποκρίθηκες στο αίσθημα που είχες».

«Και εγώ». Ο Ισμαήλ σκέφθηκε για μια στιγμή. Κατόπιν ρώτησε: «Νομίζεις ότι ήταν το Άγιο Πνεύμα;»

Ο Ραρά [μπαμπάς] έγνεψε καταφατικά. «Μερικές φορές το Άγιο Πνεύμα μάς δίνει τη σκέψη να βοηθήσουμε κάποιον. Και αυτό ακριβώς έκανες».

Ο Ισμαήλ χαμογέλασε πλατιά. Η ομιλία με την κυρία ήταν μικρό πράγμα, αλλά είχε κάνει την ημέρα της καλύτερη. Ακούγοντας το Άγιο Πνεύμα, είχε κάνει την ημέρα του καλύτερη επίσης! ●

Από την **Καρολίνα Μαλντονάντο Λέγιες**
(Βασισμένο σε αληθινή ιστορία)

Αυτή η ιστορία έλαβε χώρα στη Βολιβία.

Ο Ισμαήλ χαμογέλασε καθώς έβγαινε στη λιακάδα. Αυτός και ο Ραρά [μπαμπάς] πήγαιναν στο πάρκο. Καθώς περπατούσαν, ο Ισμαήλ κρατούσε το χέρι του Ραρά [μπαμπά] και μετέφερε την μπάλα του. Στον Ισμαήλ άρεσε να περνά χρόνο με τον Ραρά [μπαμπά] – ειδικά όταν έπαιζαν ποδόσφαιρο!

Όταν έφθασαν στο πάρκο, ο Ισμαήλ κοίταξε τριγύρω. Μία κυρία ξεχορτάριαζε κοντά στο γήπεδο του ποδοσφαίρου. Μία οικογένεια βάδιζε στο πεζοδρόμιο. Αλλά κανείς δεν έπαιζε στο γήπεδο του ποδοσφαίρου. Ο Ισμαήλ και ο Ραρά [μπαμπάς] είχαν πολύ χώρο για εξάσκηση!

«Έτοιμοι να παίξουμε;» ρώτησε ο μπαμπάς.

«Ναι!» Ο Ισμαήλ έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε στο γήπεδο. Έκανε ασκήσεις ζιγκ-ζαγκ, εκτελέσεις πέναλτι και βολές κόρνερ.

Ο Ραρά [μπαμπάς] κλότσησε την μπάλα δυνατά. Πέταξε ακριβώς επάνω από το κεφάλι του Ισμαήλ!

«Θα την πιάσω» είπε ο Ισμαήλ. Έτρεξε στη γωνία του γηπέδου και έπιασε τη μπάλα. Είδε την κυρία να σκάβει ακόμα στο χώμα. Φαινόταν κουρασμένη.

«Θα είμαι εγώ τώρα ο τερματοφύλακας» είπε ο Ραρά [μπαμπάς]. «Δες αν μπορείς να σκοράρεις!»

Ο Ισμαήλ έτρεξε πίσω και κλότσησε την μπάλα προς το τέρμα. Ο Ραρά [μπαμπάς] άπλωσε το χέρι για να τη σταματήσει, αλλά ίσα που αστόχησε.

«Γκοοο!» Ο Ισμαήλ ζητωκραύγαζε καθώς η μπάλα κτυπούσε στα δίχτυα.

Γρήγορα είχε περάσει μία ολόκληρη ώρα. «Ωρα να πάμε σπίτι» είπε ο Ραρά [μπαμπάς].

Ο Ισμαήλ κοίταξε πίσω τη γυναίκα που ξεχορτάριαζε. Η εργασία στον ήλιο δεν είναι τόσο διασκεδαστική όσο το ποδόσφαιρο, σκέφτηκε. Ήθελε να της φτιάξει τη διάθεση. Τότε είχε μια ιδέα!

«Ραρά [μπαμπά], δεν νομίζεις ότι αυτή η κυρία κάνει καλή δουλειά;» ρώτησε.

«Τι;» Ο Ραρά [μπαμπάς] κοίταξε τη γυναίκα.

«Α, ναι».

«Νομίζω ότι θα πρέπει να πάμε να της το πούμε!» είπε ο Ισμαήλ.

«Λοιπόν, πρέπει να βιαστούμε να πάμε σπίτι. Η Μαμά [μαμά] μας περιμένει» είπε ο Ραρά [μπαμπάς].

